

BY
HET GRAF
VAN DEN

Weleerwaardigen

HEER,

PETRUS JOSEPHUS

SCHALLMAYER.

Pastor te Hönnepel, en aldaar overleden,
in het Een en Vijftigste Jaar zijnes
ouderdoms, op den 26ste
van Wijnmaand,

1812.

DOOR

J. VERVEER.

TE EMMERIK,

uit de Drukkerij van J. L. Romen.

~~Bn 1217~~

30 344

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

14
Da
Di
U,
Je

AAN

DEN WELEERWAARDIGEN HEER,

Gerardus van Rossum,

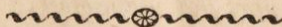
PASTOR VAN HET CANTON CALCAR.

By gelegenheid van het, aan zyn Weleerw.
aanbieden, van eenige Dichtregels,
op den dood van zynen Vriend
en Ambtgenoot, den
Weleerwaardigen

HEER,

PETRUS JOSEPHUS

SCHALLMAYER.

*Zal uw' heusschen aart niet belgen,
Die de Kunst en Smaak bemint,
Dat myn Dichtlust deze regels,
Toegeheilgd aan Uw' Vrind,
Dienaar Gods! U aan durft bieden;
Dat haar néergedrukte toon,
U, een oogenblik van 't Outer,
Naar 't verblyf der dooden troon.
Jezus Dienaars, die in't sterven,
't Pad naar 't eeuwig Leven zien,*

Kunnen by het graf ons leeren,
Daar ons 't best hun' lessen biën.
Ja, by't graf verliest het aardsche
All zyn valsche aantreklykheên,
Daar moet weelde — lust en grootheid,
Huiverig te rugge tréén;
Daar ontwikkeld in de zielen,
't Denkbeeld der onsterflykheid,
Dat, op 's levens slingerpaden,
Ons den besten troost bereidt.

Wien zoude ik deez kleene Denkmaal,
't Zwak gewrocht van gryze Kunst,
In deze oorden beter wyden,
Dan aan uwe kunde en gunst,
Dan aan de achting — aan de liefde,
Die Gy voor Uw' Ambtgenoot,
Uwen zaalgen Hartvriend, voedde,
En uit zyn verdiensten sproot,
Dan aan dat versfynd gevoelen,
't Geen 't gezond verstand waardeert,
En den Kanzel, door het lagen —
't Onbeduidend, niet onteert.

Zoo myn onverdienstlyk pogen,
In Uw open gul gemoed,
De edle vriendschap, voor uw' Petrus —
Voor zyn deugd — zyn kunde voed',
Zoo het, by zyn ware Vrienden,
Nog een wårme hartetraan,
Ongeveinsd weet uittelokken,
Dan is aan myn' wensch voldaan.

BY

HET GRAF

VAN DEN

WELEERWAARDIGEN HEER,

Petrus Josephus

SCHALLMAYER.

Pastor te Hönnepel,

*en aldaar overleden, in het Een en Vyftigste
Jaar zynes Ouderdoms, op den
26ste van Wynmaand*

1 8 1 2.

De Vleijerij, in rouwgewaden,
Strooij' bloemen op der grooten graf,
Zij leg, bij 't eed-en pligtverraden,
Met weitsch gebaar, een' lykdienst af.
De Oprechtheid, die men nooit ziet schreijen,
Nooit donkre lijkcipressen spreijen,
Dan daar, waar't hart gevoelig lijdt,
Weent, waar zij't nuttig deugdzaam leven,
Ten prooij van't gulzig graf gegeven,
En der vernieting ziet gewijd.

—○○○○—

't Is die Oprechtheid, die mij heden,
Naar dezen hof der zoete rust,
Naar 't graf van Godsgezant doet treden,
Van zijn gepuürde deugd bewust,
Bewust, dat zijn geliefde Leken,
(De tranen in hunne oogen spreken)
Gevoelen welk een duur gemis,
Zijn onverwacht — te vroeg verscheijde,
Daar Hij hun zwakke deugd geleijde,
Voor hunne onschatbre zielen is.

Schoon mijn gebrekkige offeranden,
Op't zelfde hooge Godsaltaar,
Dat Hij bediende, niet ontbranden,
Eert ook mijn hart d'Alzegenaar;
Het volgt ook Jezus Kruisbanieren,
Aanbidt zijn heerlijk zegenieren,
En biedt de Deugd zijn offers aan,
Waar, of in wien het die ziet pralen,
Daar heure Vlekkelooze stralen,
Bij God in't heerlijkst daglicht staan.

De Faam, die haar bazuin laat klinken,
Waar zij de zwarte schuld bespiedt,
Doet ook den glans der deugden blinken,
Waar zij die immer gloren ziet.
Zij bragt SCHALLMAYERS rein bedoelen,
Zijn deugd - en Godgezind gevoelen,
Zijn Kunst - en Smaak gewijde Vlijt,
Mij, door haar' invloed, onder de oogen,
En hield mijn' aandacht opgetogen,
Die zich ook aan verdiensten wijdt.

—○○○○—

De grijze Rijn die, bij't besproeijen
Van Hönnpels boom- en graanrijk oord,
Zijn Stroom hier blijder voort liet vloeijen,
Door 'sPriesters kunde en deugd bekoord,
Zag zijne gladgekemde baren,
Bij zijnen dood, naar't luchtruim varen,
Uit zynen stillen waterkring;
Terwijl de treurtoon der Najaden,
Thans uitgedoscht in rouwgewaden,
Het bruischend golfgeklots verving.

De Speelkunst zag den Krans besterven,
Haar, door Apollo, aangeboon,
De bloemen, in dien Krans ontverwen,
Ontblooten van haar geur en schoon,
Daar ze een van heur geliefde Zonen,
Wiens melodij — wiens zuivre toonen,
De ziel, door't kunstgeheiligd oor,
Op hemelwijze, wist te ontroeren,
Ten donkren grafkuil heen zag voeren,
Ontrukken aan haar bloeiend Koor.

De Godsdienst zag haar' Dienaar sneven,
Haar Priester die, in de edle ziel,
Voor haar een liefde deed herleven,
Die de eeuwige Almagt zelfs beviel.
Men zag haar heure schreijende oogen,
Met haren witten Sluyer droogen,
Toen zij de droeve maar ontving:
Dat Hij, haar Liefving, was verscheijde,
En reeds van haar zijn loon verbeijde,
In't Hemelkoor — der Englen Kring.

't Kruis wankte in hare blanke handen,
Het offer, dat heur rein gemoed,
Op't heilig outer, deed ontbranden,
Verloor zijn' geur — zijn' hemelgloed.
Godswoord, dat tegen 't outer leunde,
Of liever, 't outer ondersteunde,
Boog zich, als waar het treurig, neêr,
Daar zich de Godsdienst dus liet hooren:
» Een Telg, uit mijnen schoot geboren,
» Mijn dierbre Petrus leeft niet meer!

» Aan mijnen dienst geheel geheiligd,
» Zag Jezus Kruis zich, door zijn Vlijt,
» In Hönnpels streek geëerd — beveiligd,
» En't deugdzaam Volk aan zich gewijid.
» Uit deze nederige Koren,
» Liet zich mijn trouwe Dienaar hooren,
» Op eenen toon, die mij beviel,
» En, zelfs in grootscher Tempelzalen,
» Mijne Eer — mijn' Glorie kon doen pralen,
» Bij elk aan mij gehuuwde ziel.

» Rein van gemoed — van blanke zeden,
» Gesierd door ware nedrigheid,
» Trad Hij, met welbestuurde schreden,
» Langs 't pad, door my, Hem voorbereid.
» De Tweedragt, die zoo meenigwerven,
» Myn hart doet bloeden — my besterven,
» Mijn Heiligdommen suood onteert,
» Bestreed mijn Zoon, met mannenkrachten,
» Werd, uit de harten en gedachten,
» Van mijn vereerders steeds geweerd.

- » 't Was niet genoegzaam in zijne oogen,
- » Om 't statig offer mij te biên,
- » En, voor het outer néergebogen,
- » Vol hoop op Jezus Kruis te zien,
- » Neen: in zijn ongesierden wandel,
- » In zijn' opregten zuivren handel,
- » Zocht hij, op alle zijne paên,
- » In't ligtyverleidend struiklend leven,
- » Zijn' grooten Meester na te streven,
- » Die Hem zoo schoon is voorgegaan.

- » Voor hem heeft Hij, wiens leer hij staaft,
- » Wiens kudde Hij heeft opgevoed,
- » En uit Gods rijke heilbron laafde,
- » Door zijnen marteldood geboet.
- » Hij heeft, in's Vaders gloriëwoning,
- » Voor Hem een rijke heilbelooning,
- » Door zijn Verdiensten voorbereid.
- » Daar ziet Hij, met mijn ware zonen,
- » Zijn zorg — zijn trouw voor mij beloonen,
- » In't vol genot der Zaligheid. »

De Godsdienst zweeg; haar hemelwoorden,
Den lof, dien zij haar' Dienaar gaf,
En mijn' verrukten geest bekoorden,
Dêen mij meer nadren tot zijn graf.
Ik dacht: wat zou uw outer bloeijen,
o Godsdienst! hoe uw glorie groeijen,
Indien de gansche Priesterschaar,
De Deugd, uw Zuster hulde wijde,
Zich ook in haren dienst verblijde,
En heiligde op uw hoog altaar!

Koomt nêergebogen Akkerlieden!
Koomt, helpt mij, met uw gade en kroost,
Uw' trouwen Herder hulde bieden,
Weleer uw gids — uw steun — uw troost.
Het zal, schoon van U heengevaren,
Zijn Ziel de reinste vreugde baren,
Als gij Hem uwe tranen biedt;
Het worden Parels, zelfs in de oogen
Van't eeuwig alziende Alvermogen,
Als Hij die tranen vlieten ziet.

Wilt ge uw' gestorven Herder loonen,
Zijn vlijt — zijn zorg voor uw geluk,
Door God met zijn genade kroonen,
U troosten zien, in uwen druk?
Toont dan, door deugdgezinde zeden,
Dat Gij uw' Leidsman na durft treden,
Op't pad, dat naar den Hemel leidt.
Dan zult ge ook eens zijn liefde prijzen,
Uw ziel Hem haren dank bewijzen,
In't rijk der zalige eeuwigheid.

Daar zult Ge, omstuuwd van Englen Koren,
Gebogen voor Gods glorietroon,
Deez' woorden van uw' Priester hooren:
Zie hier de Kudde, die uw Zoon,
Genadig liefdrijk Alvermogen!
Door zijnen dood, 't verderf onttoogen
En aan mijn zorg heeft toebetrouwd.
o Welk een troost, mijn lieve Vrinden!
Kunt Ge in dit heuglijk uitzicht vinden,
Als Ge U aan Jezus lessen houdt.

Bedroefde Zuster! die uw' Broeder,
Tevroeg van U ziet afgerukt;
Uw vasten steun — uw' raad — uw' hoeder,
In't wratig donker graf gedrukt,
Moog een, U onbekende U leeren,
Om twijfling uit Uw hart te weren? —
Het streeleend denkbeeld, dat God leeft,
En dat eenvoudigen geringen,
Nooit zijn doorzichtig oog ontgingen,
Dit is de troost, dien hij U geeft.

1770
Dit is de woon, (geest) U geest
Niet mijn lozen, (geest) mijn lozen
En dat overvloedige woorden
Dat overvloedig lozen, dat God loof,
—
En dat loof die U loof die loof —
En dat U loof die U loof,
En dat loof die U loof die loof,
En dat loof die U loof die loof,
En dat loof die U loof die loof,
En dat loof die U loof die loof,

Bedroefde Zus
Tevroeg va
Uw vasten st
In't wratig
Moog een, U
Om twijfling
Het streele
En dat eenvo
Nooit zijn de
Dit is de t

691

MBL 000 691

